

takovému příkazu nesmí žádný svých povinností dbalý advokát vyhověti, po případě by se raději vzdal příjmu, jenž mu z příkazaného nedovoleného postupu kyne. Odsuzující výrok o vině odvolatele je tudíž opodstatněn.

Čís. 93 dis.

Třetí osoby mohou si stěžovati do usnesení kárné rady, jímž bylo odmítnuto zahájení kárného řízení, jen, byly-li kárným přčínem ve svém právu zkráceny; takové zkrácení může nastati u přčínů proti povinnostem povolání, nikoli však u přčínů proti cti a vážnosti stavu.

Porušení povinnosti povolání může se advokát dopustiti nejen proti svým klientům, nýbrž i proti osobám třetím.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 29/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl, případně zamítl stížnost firmy A. K. do usnesení kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 12. září 1929, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stíhání obviněného.

O d ů v o d n ě n í:

Podle § 53 kárn. stat. mohou si do usnesení kárné rady, jímž bylo odmítnuto zahájení kárného řízení, stěžovati zástupce komory a vrchní státní zástupce a kromě toho i osoby třetí, tyto však jen, byly-li kárným přčínem ve svém právu zkráceny. Takové zkrácení může nastati u přčínů proti povinnostem povolání, nikoli však u přčínů proti cti a vážnosti stavu. Ohledně přčínů proti cti a vážnosti stavu přísluší jejich stíhání kárné radě, pokud se týče zástupci komory (§ 23 a 29 kár. stat.), neboť jen tyto jsou orgány povolanými hájiti čest a vážnost stavu a zakročovati proti jejich porušení. Třetí osoby mohou sice advokátní komore nebo kárné radě oznámiti skutečnosti čest a vážnost stavu ohrožující, nemají však nároku na kárné zakročení pro prohřešení se proti cti a vážnosti stavu. Musí proto, když kárná rada neshledá důvod ke stíhání pro poklesek proti cti a vážnosti stavu a zástupce komory se s tím spokojil, zůstatí při tom, že se kárné řízení nezahájí. To plyne i z ustanovení § 47 kárn. stat., podle něhož nepřísluší z nálezu kárné rady, jímž byl obviněný zproštěn z obžaloby pro přčín porušení cti a vážnosti stavu, odvolání ani vrchnímu státnímu zástupci ani třetím osobám. Činy obviněného, pro které ho stěžovatelka u advokátní komory oznámila, přicházejí v úvahu jako poklesky proti cti a vážnosti stavu, a stěžovatelka sama v oznámení uvedla, že se jí jedná o zachování vážnosti a důstojnosti advokátního stavu a že i ve své stížnosti v konečném návrhu výslovně uvádí, že tuto věc předkládá k rozhodnutí nejvyššímu soudu, zda takové jednání advokáta je slučitelné s jeho ctí. Není tedy podle toho, co uvedeno, firma A. K. oprávněna, by si do odmítavého usnesení kárné rady stěžovala, a její stížnost bylo jako nepřipustnou

odmítnouti. Kdyby se však při zvlášť volném výkladu obsahu oznámení a stížnosti firmy A. K. mělo za to, že obvinění stěžovatelkou proti obviněnému vznesená dotýkají se i porušení povinnosti povolání, jehož se může advokát dopustit nejen proti svým klientům, nýbrž i proti osobám třetím (srov. rozh. býv. víd. nejv. soudu uveřejněná v Manzově vydání advok. řádu u § 9 pozn. 1 str. 684 vyd. z roku 1915 — VI svazek Taschenausgabe), bylo by stížnost jako věcně neodůvodněnou zamítnouti, poněvadž její vývody nejsou způsobilé, by seslabily nebo vyvrátily správnost důvodů v napadeném usnesení uvedených pro názor, že tu nejde o porušení povinnosti povolání v žádném směru. Bylo proto stížnost případně i zamítnouti.

Čís. 94 dis.

Jde o kárný přečin podle § 157 not. ř., osvědčil-li notář, že strany podepsaly listinu vlastnoručně v jeho přítomnosti, ač to neodpovídalo skutečnosti, any smlouvající se strany daly své podpisy na prázdný papír; nezáleží na tom, že strany zmocnily notáře, by na onom papíru in bianco jimi podepsaném dodatečně sepsal smlouvu podle toho, co bylo v jeho přítomnosti ústně ujednáno.

Předpis § 159 odst. 2 not. ř., že kárný soud nemůže uznati na mírnější trest než na pokutu, potvrzuje-li notář v notářské listině o skutečnosti, že se před ním stala, ač se nepříhodila za jeho přítomnosti, je předpisem velícím a nepřipouští úchylek.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1929, Ds I 18/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech notářů a notářských kandidátů vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního státního zastupitelství v Praze z kárného nálezu vrchního soudu v Praze jako soudu kárného pro notáře ze dne 1. června 1929, pokud jím obviněný notář, byv uznán vinným kárným přečinem podle § 157 not. ř., byl odsouzen podle § 158 a), 159 not. ř. k trestu písemné důtky, a změnil napadený kárný nález ve výroku o trestu potud, že obviněnému podle §§ 158 b) a 159 odst. 2. not. ř. uložil kárný trest peněžité pokuty ve prospěch pensijního fondu československých notářů. Obviněný nahradí případné náklady na kárné řízení odvolací.

Důvody:

Kárný soud první stolice uznal obviněného vinným kárným přečinem podle § 157 not. ř., jehož se dopustil tím, že kupní a postupní smlouvu uzavřenou v P. dne 3. května 1927 mezi předávajícím Ondřejem L-em a přejímající Kateřinou L-ovou, nyní provdanou K-ovou, v nepřítomnosti smluvních stran vyhotovil, dav si ji dříve podepsati in bianco, a na legalizační doložce osvědčil, že listinu podepsali před ním vlastnoručně, a že tak porušil služební povinnosti uložené mu v §§ 5 a 79 not. ř. ze